

Історія однієї приватизації

Початок на 1-й стор.

Уся сила тиску в цьому конфлікті припадає на «вождя» Євдокію Якимівну Романовську, гідну медалі «За мужність» у цій справжній війні. Вона щодня приїздить на роботу і просто криком виганяє «нових українців» із кабінету.

Романовська працює після закінчення вузу з 1965 року, а на базі головним інженером із березня 1975-го. Ліквідувала всі псобудови. А вже, за радянським спенарієм, запустили об'єкт 1972 року, але з масою недоробок. Щоб їх ліквідувати знадобився не один рік. Щорічно 1200 тонн сирів 18-ти найменувань випускала Мукачівська маслосирбаза на чолі з Є. Романовською. Потім низового керівника просунули «у верхи». Вона очолила Закарпатське молочнопромислове об'єднання, будувала нові підприємства, розширювала, щоб випередити Швейцарію, асортимент сирів. З її подачі з'явилися в гастрономах «Янтар», «Дружба», «Київський», «Костромський», «Голландський», «Мукачівський», «Гострий з перцем»... А тим часом, як не дивно, Мукачівська маслосирбаза під керівництвом уже іншої директриси — Марії Барчі — занепадала. Вона звернулася до працівників: здамо, мовляв, в оренду холодильники місткістю 360 тонн і врятуємося. Повірили. І прогали.

... Після того, як виставили за двері «інформатора» орендарів, говорила робітниця Наталія Переста: «Почули ми — приватизація. Вклали ваучери. Однак робота на два роки зупинилася. Мишумути такі сиділи вдома завдяки такій приватизації. Отримали відкупних 50000 на місяць, при тому, що буханець хліба коштував 71 тисячу. Фірма «Атри-

ум» на той час орендувала холодильні камери, добре виглядала, судячи з вигляду її співробітників, а ми не могли зрозуміти, що ж відбувається».

Коли ж регіональний відділ Фонду держмайна у Закарпатській області направив Романовську — за її проханням — на Мукачівську маслосирбазу, справяні шшли на краще. За перший квартал минулого року виробляли 16 тонн сирів, а при Романовській за цей же період виваншнього — 24 тони. Пововили випуск семи сортів, почали працювати на конкретного замовника по всій країні. Євдокія Якимівна домовилась і з однією із чеських фірм про налагодження ліній європейської розфасовки якісних сирів та масла. Однак через щоденні «наїзди» дово-

робітники з місячної зарплатні не могли розжитися на буханець хліба».

Обласний фонд комунального майна пустив цю справу на самоплив. Приватизацію маслосирбази потрібно було здійснювати, керуючись законом про приватизацію в агропромислового комплексу. А маслосирбазу виставили на конкурс: бери, мовляв, хто хоче. І керівництво «Атриуму», прорахувавши вигоду оренди холодильних камер, разом із ужгородським фірмою «Газда-Івест», викупило 31,4% акцій підприємства. Благо — подешевшали: одна акція коштує... 0,05 копійки. В середині січня пани акціонери з'явилися на маслосирбазі, аби організувати збори акціонерів. «Парфенюк відразу ж заявив,

Нехай газета «День» попросить Україну врятувати нас. Ми помremo під воротами своєї бази, але вони можуть пройти. І кинуть на смітник наші долі

диться гальмувати везення обладнання, а раптом «відвоюють» підприємство. За результатами загальноміського рейтингу газети «Новини Мукачєва» Є. Романовська отримала звання «Мукачєвка — директор-97».

А 26 квітня в газеті «Новини Закарпаття», ображений своїм вигнанням, колишній орендатор «Атриум» опублікував об'яву про збори акціонерів. Ніхто з робітників на них, звичайно, не прийшов. Директора «Атриуму» Л. Парфенюка на території не пустили. «Імпортна продукція завозилася в одній кількості, а в документах вона зменшувалася. — писали мукачівці в колективній скаргі до Парламентної Ради. — Увесь навар надходив до кишень «Атриуму», а

— каже робітниця І. Мишлєцева, — що претендує на частку майна трудовою колективу. І щоб усі вимітали, йому потрібні тільки холодильні камери. І він, мовляв, запровадить свій режим праці». Після цього скарги надіслали до парламенту, конфліктном зацікавилася обласна прокуратура.

«Атриум» сьогодні орендує холодильні камери на м'ясокомбінаті. Є. Романовська піднімає виробництво. Вдало. Під майбутні зарплати приватимі працівники беруть продукти в магазині підприємства.

«Коли я прийшла сюди, мені й сімнадцяти не було. Тут заміж вийшла. Ось уже і сорок шість. А тепер — іди геть... Ми часто від цієї приватизації голодували. Нехай газета «День» попросить Україну врятувати нас. Ми помremo під воротами своєї бази, але вони можуть пройти. І кинуть на смітник наші долі». — халала автора цих рядків за рукав робітниця Єва Ярема.

... «Ти ще тут?..» — зателефонував у мої присутності Парфенюк. «Тут». — спокійно відповіла вона. Тому що всі — за неї. Нікого не звільнено. Виготовляється продукція. Робітники торгують із яток, якщо нема чого робити в пехах. «Євдокія дає нам майбутнє», — казали мені робітники. Саме її можна було б називати повсю українкою. Без запок. Вони їй вірять. І не здаються «чорним маскам».

«Аби тільки не вимудили під мою машину дорогою якусь гранату», — каже Є. Романовська. — Зі мною завжди до Ужгорода іде онук. Він мусить жити»...

Василь ЗУБАЧ
Закарпатська область

ВІД РЕДАКЦІЇ

Коли стаття готувалася до публікації, редакції стало відомо, що звернення працівників підприємства розглядав комітет Верховної Ради з питань агропромислового комплексу, приватизації, земельних ресурсів та соціального розвитку села, очолюваний А. Даниленком. Із комітету звернення було передано до Генпрокуратури й тепер перебуває на розгляді в обласній прокуратурі. Фонд держмайна на об'єднанні адміністрації відкинув збори акціонерів, що готує «Атриум». Спроби взяти коментар про те, що сталося, в керівництва «Атриуму» успіхом не увінчалися.